

Arrest

nr. 223 551 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 januari 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 31 januari 2018 om internationale bescherming. Op 28 november 2018 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ziarat Qalay, dat behoort tot Gandomak in het district Sherzad van de provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine en liep school tot de zesde graad. Daarna werkte u op de velden van uw familie. U woonde samen met uw moeder, uw jongere broer, uw vrouw en drie kinderen. Uw vader stierf enkele jaren geleden ten gevolge van nierproblemen.

Uw regio wordt onveilig gemaakt door de Taliban. Op een dag spraken zij uw oom aan vaders zijde aan. Ze zeiden hem dat u de Taliban moest vervoegen om mee te doen aan de jihad. U ging hier niet op in en enkele dagen later kreeg u een dreigbrief. Daarin werd u door de Taliban met de dood bedreigd. U dook onder bij uw oom aan moeders zijde die uw vertrek uit Afghanistan regelde. Vijf dagen na ontvangst van de dreigbrief bent u uit Afghanistan weggegaan.

U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië (waar u veertien tot vijftien maanden verbleef), Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 31 januari 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van enkele pagina's van uw paspoort dat in Afghanistan is achtergebleven, een kopie van de taskara van uw overleden vader, de dreigbrief van de Taliban en de enveloppe waarmee uw neef H. (...) deze documenten verstuurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient te worden opgemerkt dat u, die naar Europa zou zijn gekomen omdat u in eigen land de Taliban zou moeten vrezen, de autoriteiten van diverse Europese lidstaten heeft voorgelogen wat betreft uw identiteit. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u zich de ene keer voordeed als H. I. (...) (° 13 juni 1993), dan weer als N. E. (...) (° 1 januari 2000) of als N. E. (...) (° 1 januari 2002), om dan in België te verklaren dat u in werkelijkheid N. I. (...) bent, geboren op (...). Het is merkwaardig dat iemand die naar Europa komt om bescherming te vragen, steeds wisselende verklaringen aflegt wat zijn naam en leeftijd betreft. U argumenteert nog dat u op het moment van uw registratie in andere landen van de Unie erg vermoeid was en daarom vergissingen maakte (CGVS, I, p.4), wat niet kan overtuigen. Eveneens opmerkelijk is dat u tijdens een eerder gehoor beweerde dat u twee kinderen heeft, om dan bij een volgend onderhoud te verklaren dat u eerder het bestaan van uw driejarige zoon verzwegen heeft en dat u dus vader bent van drie kinderen (vragenlijst van 16 mei 2018, punt 3.5). De vaststelling dat u omtrent dergelijke zaken bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu heeft u het niet geloofwaardig gemaakt dat u in Gandomak woonde. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond, bijzonder fragmentarisch blijkt.

Zo blijkt u niet vertrouwd met tal van dorpen die in de omgeving van Ziarat Qalay gelegen zijn. U heeft bijvoorbeeld nog nooit gehoord van Panang Zai, Lokhdara, Zangalyan, Mir Hassan (CGVS II, p.7), Kashrano Qalay (CGVS II, p.8), Araban of Bashi Banda (CGVS II, p.9). Nochtans liggen deze allemaal op nabije afstand (hoogstens tien kilometer) van Ziarat Qalay. Het dorp Samkani situeert u dan weer rechts van de weg naar Mamakhel (CGVS II, p.7), wat volgens de informatie niet correct is.

Over Langar Khail zegt u dat het deels in het district Khogyani dient te worden gesitueerd (CGVS II, p.8), terwijl Langar Khail naast het districtscentrum van Sherzad ligt. Malalay Ghondi, volgens de kaart nauwelijks enkele kilometers van Ziarat Qalay verwijderd, zegt u te kennen, en blijkt vervolgens dat u verkeerdelijk meent dat het dorp in het district Khogyani gelegen is (CGVS II, p.8).

U zegt voorts dat Sherzad mogelijks aan het Spin Ghar gebergte grenst, maar zeker bent u daar niet van (CGVS I, p.11). Voor een inwoner van dit district zou het toch geweten mogen zijn dat dit inderdaad het geval is. Overigens wijst het CGVS op een artikel waarin een journalist spreekt met inwoners van Gandomak en daarbij melding maakt van het hoorbare geluid van Amerikaanse drones die boven de "nearby White Mountains" (of Spin Ghar) patrouilleren.

Hoewel u voorts wel een aantal aangrenzende districten kan opsommen, ontkent u anderzijds dat uw eigen district Sherzad aan Pakistan grenst (CGVS I, p.11). Nochtans toont de bij het administratief gevoegde kaart van het district Sherzad dat er duidelijk sprake is van een grens met Pakistan.

Verder heeft u nog nooit gehoord van Kurram Agency, het district van Pakistan dat aan Sherzad grenst, noch van Parachinar, de hoofdstad van dit district (CGVS I, p.11). U beweert dat u geen enkele plaats in Pakistan bij naam kent, wat toch wel zeer opmerkelijk is voor iemand die vlakbij de grens zou hebben gewoond. Van bekende Pakistaanse locaties als de grensstad Landi Kotal en het eveneens aan Nangarhar grenzende district Khyber Agency heeft u zelfs nog nooit gehoord. Zelfs de naam Peshawar hoort u naar eigen zeggen voor het eerst (CGVS I, p.12). Het is bevreemdend dat een inwoner van Sherzad nog nooit van deze plaatsen zou hebben gehoord. Zo is er niet enkel de geografische nabijheid, maar geeft de informatie bovendien aan dat miljoenen Afghanen, vaak afkomstig uit de provincie Nangarhar, de afgelopen decennia een onderkomen vonden in Pakistan, en dat op een bepaald moment 600.000 Afghanen in Peshawar woonden. Ook Khyber Pakhtunkwa, de naam van de Pakistaanse provincie die aan Sherzad grenst en waarvan Peshawar de hoofdstad is, kent u niet (CGVS II, p.10). Dat u werkelijk van Sherzad afkomstig bent, dient dan ook ernstig betwijfeld te worden.

Overigens gevraagd of er ooit mensen van Gandomak het dorp verlieten en zich in Pakistan gingen vestigen, antwoordt u eerst ontkennend, waarna u zegt dat er misschien wel zo'n mensen zijn maar dat u er niets over weet. Nochtans geeft de info aan dat een aanzienlijk deel van de bevolking de zes subdorpen van Gandomak verliet en naar Pakistan vertrok. Gezien u geboren bent in 1992 en de massale exodus van Afghanen naar Pakistan tot 2001 bleef duren, mag worden verwacht dat u enigszins op de hoogte bent van deze migratiebewegingen. Ook het fenomeen van de economische migratie naar Pakistan zegt u niet te kennen (CGVS I, p.11). Hoewel een bij het dossier gevoegde bron spreekt van kinderen uit Gandomak die naar steenbakkerijen in Pakistan worden gestuurd om daar geld te verdienen, herhaalt u geen weet te hebben van inwoners van het dorp die in Pakistan gaan werken (CGVS I, p.11). Het is niet aannemelijk dat een inwoner van Gandomak niet vertrouwd zou zijn met dit soort zaken.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u, als vader, niet op de hoogte bent van het feit dat ook meisjes naar school kunnen gaan in Sherzad. U beweert dat u nooit weet heeft gehad van onderwijs voor meisjes in dit district (CGVS II, p.4), terwijl een recent rapport nog aangeeft dat de Taliban dit onderwijs gedogen en dat Sherzad zelfs drie middelbare scholen voor meisjes telt, waar volgens de info de afgelopen jaren honderden meisjes afstudeerden. Dat u niet weet dat er ook onderwijskansen voor meisjes zijn, lijkt andermaal te bevestigen dat u niet in Sherzad heeft gewoond.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte blijkt van diverse gebeurtenissen in Gandomak. Zo stelt de info dat er in 2014, op de dag van de presidentsverkiezingen, een raket op Gandomak werd afgevuurd en dat daarbij één dode en zes gewonden te betreuren vielen. U blijkt nog niet eerder van dit incident te hebben gehoord (CGVS I, p.18). Voorts geeft een ander artikel aan dat ene Farmanullah, een inwoner van het dorp, in mei 2015 door de Afgaanse inlichtingendiensten (NDS) werd gearresteerd omdat hij verdacht werd van betrokkenheid bij een zware aanslag in Jalalabad, waarbij 36 personen het leven lieten. De groep waartoe hij behoorde, werd ook verdacht van het plegen van andere aanslagen. Het verwondert dat u ook niet op de hoogte bent van de arrestatie van deze Farmanullah (CGVS I, p.18).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u verschillende oudere Facebookaccounts heeft en dat u op één daarvan (I. N. (...)) aangeeft van Jalalabad afkomstig te zijn en er als shopkeeper te werken. Uit aan ander profiel (I. N. (...)) blijkt dan weer dat u veel vrienden heeft die in Jalalabad verblijven.

Ook de persoon G. A. (...), waarvan u verklaard heeft dat het uw neef is (CGVS II, p.15), stelt dat hij van Jalalabad afkomstig is en daar als leraar werkte. Dat u in werkelijkheid niet van Sherzad maar van Jalalabad afkomstig bent, is dan ook zeer plausibel.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sherzad gelegen in de provincie Nangarhar.

Terzijde moet ook vastgesteld worden dat u ook van van andere gebeurtenissen, die geruime tijd geleden plaats vonden maar die voor de inwoners van Gandomak als belangrijk zullen worden bestempeld, geen weet heeft. Zo stelt een bij het dossier gevoegde bron dat Gandomak destijds 160 mensen verloor in de strijd tegen de Taliban, toen die vanuit het westen naar Jalalabad oprukten. U zegt louter te denken dat zoiets nooit gebeurd is (CGVS I, p.19). Nochtans kan aangenomen worden dat het verlies van niet minder dan 160 dorpsgenoten tot het collectieve geheugen van een dorpsgemeenschap behoort en dat dit gebeuren doorheen de jaren wel eens ter sprake zal zijn gekomen bij ontmoetingen met dorpelingen. Dat u niet eens op de hoogte bent van deze tragische gebeurtenis, is hoogst merkwaardig.

Verder moet er op gewezen worden dat Gandomak in de Afghaanse geschiedenis een wel heel erg opmerkelijke plaats inneemt. Zo is het algemeen geweten en is het een bron van nationale trots dat het Britse leger in 1842 definitief het onderspit moest delven toen het in Gandomak werd omsingeld door talloze Afghaanse strijders. Een van de artikels vermeldt daarbij dat "Nearly everyone in the village claims to have an ancestor who fought against the British". Gevraagd waarom Gandomak zo belangrijk is gebleken in de strijd tegen de Britten, zegt u evenwel dat u dat niet weet (CGVS I, p.19). Dat dit gebeurtenissen zijn uit lang vervlogen tijden en dat u niet hoogopgeleid bent (CGVS I, p.19), kan evenwel bezwaarlijk verklaren waarom u van dergelijke zaken niet op de hoogte bent. Immers, het gegeven dat u wel op de hoogte bent van de geschiedenis van uw land en bijvoorbeeld melding maakt van heerser Yakub Khan, zijn "verraad" en overeenkomst met de Britten, alsook van het installeren van de Durandlijn (1893), toont aan dat u zich wel degelijk bewust bent van een aantal historische feiten (CGVS I, p.19). Bovendien, zoals blijkt uit de artikels, verwijzen de inwoners van Gandomak, 175 jaar na de slag tegen de Britten, nog steeds naar de betrokkenheid hierbij van hun voorouders. Evengoed mag worden verondersteld dat iedereen in het dorp wel op een of andere manier geaffilieerd zal zijn met een van de 160 personen die om het leven kwamen in de strijd tegen die Taliban en dat dit herinneringen zijn blijvend zijn. Dat u geenszins op de hoogte bent van die feiten, bevestigt nogmaals dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf Gandomak.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sherzad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 18 juni 2018, alsook tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 5 november 2018, uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Sherzad (CGVS I, p.21, CGVS II, p.14). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde identiteitsdocumenten herstellen het geloof in uw beweerde herkomst niet. Uw taskara betreft een weinig geloofwaardig document.

U beweert dat u dit document liet opmaken omdat het door uw school werd gevraagd. U zat toen naar eigen zeggen in de vijfde graad (CGVS, p.5). U stelt ook dat u al elf of twaalf jaar oud was toen u voor het eerst naar school ging (CGVS, p.6). Hoewel uit uw verklaringen dient te worden afgeleid dat u zestien of zeventien jaar oud moet zijn geweest toen de taskara werd uitgereikt, vermeldt het document dat u op dat moment elf jaar oud was. Geconfronteerd met deze anomalie, biedt u geen verklaring en zegt u louter niet te weten wat er op de taskara geschreven staat (CGVS, p.6). Uit een kopie van enkele pagina's uit uw Afgaans paspoort blijkt voorts dat u oorspronkelijk van Nangarhar afkomstig bent, al dient ook te worden gesteld dat u hiermee geen enkel begin van bewijs levert voor uw beweerde herkomst uit Gandomak, laat staan dat hieruit afgeleid waar u doorheen uw leven heeft gewoond. De kopie van de taskara van de persoon die uw vader zou zijn, zegt niets over uw eigen identiteit en herkomst. De dreigbrief kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Dat dit een frauduleus document betreft, blijkt bovendien ook uit het feit dat u aangaf vijf dagen na ontvangst van de dreigbrief van 25/04/1395 (15 juli 2016) en dus op 20 juli 2016 Afghanistan te hebben verlaten, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2018 bij de DVZ nog beweerde dat u ongeveer twee jaar daarvoor uit Afghanistan was weggegaan (verklaring DVZ, vraag 37). Het is niet aannemelijk dat u zich hieromtrent met bijna vijf maanden zou vergissen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) bevestigt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De enveloppe kan de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Gandomak evenmin herstellen. Hieruit kan louter worden afgeleid dat uw documenten vanuit Islamabad (Pakistan) verstuurd werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de vervolgingen en pogingen door de taliban om hem te rekruteren. De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangahar, district Sherzad, in het Oosten van Afghanistan. Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF strijden.

De slechte veiligheidssituatie in Nangarhar en Sherzad wordt niet in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moet dus als vastgesteld beschouwd worden.

Objectieve bronnen melden dat "the Taliban have a 'high' 'active and physical presence' (districts attacked at least twice a week) in the western districts of Hisarak, Sherzad". (EASO Coi Report Afghanistan: Security Situation, May 2018, p 111)

Van januari 2017 tot eind maart 2018 alleen, vonden er 740 veiligheid incidenten plaats door insurgents in Nangarhar (EASO Coi Report Afghanistan: Security Situation, May 2018, pl 13). In 2017, telde UNAMA 862 burgerlijke slachtoffers wegens deze gevechten.

Bovendien gebeuren er nog steeds herhaaldelijk aanvallen, zowel op burgerlijke doelwitten als op regering doelwitten. Zo vielen 68 doden bij een aanval tijdens een vreedzame demonstratie in september 2018 (zie in bijlage The New-York Times, Bombing in Afghanistan Kills at Least 68 at Peaceful Protest, Sept. 11, 2018, <https://www.nytimes.com/2018/09/11/world/asia/afghanistan-bombing-attacks.html>).

In oktober 2018, werden er 13 slachtoffers te betreuren volgens een aanslag op een verkiezing campagne ontmoeting (zie in bijlage Al-Jazeera, Afghanistan: Suicide bomber targets election rally in Nangarhar, 2 October 2018, <https://www.aljazeera.com/news/2018/10/afghanistan-suicide-bomber-targets-election-rally-nangarhar-181002093327146.html>)

Ook doorheen 2017 gebeurden er regelmatig gevechten en aanslagen (zie Security Council Report, Afghanistan, "June 2017 Monthly Forecast", 31 May 2017, http://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2017-06/afghanistan_21_.ph, of "Taliban kill 2 civilians in Nangarhar", • Dec 10, 2017, <https://www.pajhwok.com/en/2017/12/10/taliban-kill-2-civilians-nangarhar-officials>, of "Imam killed, 8 injured in Nangarhar mosque bombing", Dec 10, 2017, https://www.pajhwok.com/en/subscription-required?redirect_from=501177).

Daesh heeft bovendien zijn hoofdkwartier in Nangarhar (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Recruitment by armed groups, September 2016, p2enpl97).

Verschillende bronnen bevestigen dat het aantal burger slachtoffers, in Nangahar sinds 2014 sterk toegenomen heeft (zie COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, van juni 2017 pl4 en Landinfo, Report: Afghanistan: The security situation in Nangarhar province, 13/10/2016, pli). Van september 2016 tot mei 2017 alleen, waren er 2393 veiligheid incidenten.

Objectieve bronnen bevestigen trouwens dat de taliban, zowel als IS jonge mannen uit Nangarhar rekruteert om met aan hun zijde te vechten (zie EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups, p24, September 2016, en "Daesh Recruiting In Nangarhar", <http://www.tolonews.com/afghanistan/daesh-fighters-recruiting-nangarhar>, Tolo news, 30/12/2016).

UNAMA meldt bovendien verschillende gevallen van kidnapping door IS en de taliban, waarbij over 70 burgers meegenomen werden (zie EASO verslag, p200).

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent vervolgingen van de taliban tegen hem om hem te rekruteren.

Gezien huidig context van conflict en geweld in Afghanistan en in the provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

Bovendien heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij geen verdediging kon verkrijgen van zijn eigen overheid. Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet- overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker. In casu is er niet betwist dat de control van de regering zeer gering is, een dat de Taliban maar ook de andere strijdende partij en al delen van de regio onder hun control hebben (zie supra).

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen (toegeschreven door de taliban) in de brede zin.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de rekrutering van jonge mannen door de taliban en de onveiligheid in Nangarhar.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "(...)".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonscrite de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker ment, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of, ☐
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of, ☐
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. ☐

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a. EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi X Italië 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland', 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM H.L.R t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96. 643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000 in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000,

p. 1). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofdte van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu is verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de taliban. Trouwens, worden er jonge mannen rekruteert door de taliban.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de taliban, omdat hij weigerde om zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

- Nangarhar is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie supra), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) strijden.

De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd stellen duidelijk dat de controle van de regering in de Sherzad district gering is, een dat de Taliban al grote delen van de regio onder hun controle hebben. Dit bevestigt de verklaringen van verzoeker.

Verschillende objectieve bronnen bevestigen trouwens dat de taliban jonge mannen rekruteren om aan hun zijde te vechten.

Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

De Commissaris generaal beweert dat verzoeker onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker meent dat de Commissaris generaal een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

De raad van verzoeker benadrukt dat de beslissing niets vermeldt over de problematiek van gedwongen rekrutering in de regio van herkomst van verzoeker, hoewel dit de kern van zijn asiel relaas betreft.

Echter, melden objectieve bronnen (zie supra, EASO verslag en krant artikel) dat gedwongen rekrutering inderdaad gebeurt in de Nangarhar provincie. Het feit dat de beslissing niets erover meldt duidt aan dat verwerende partij dit niet betwist.

Ten eerste, verwijt de commissaris aan verzoeker dat hij zich onder verschillende identiteiten registreren liet in de lidstaten van de Unie door de welke hij gereisd is. Verzoeker bevestigt dat hij slecht beraden werd en dat hij dacht dat dit hem helpen zou om zijn asiel verzoek in België indienen te kunnen en niet terug in het kader van een "dublin" procedure naar een andere land gestuurd worden.

Daarna, betwist de CGVS dat verzoeker daadwerkelijk afkomstig is uit Gandomak, in Sherzad district, provincie Nangarhar. De CGVS ment dat de kennis van verzoeker van zijn regio van herkomst onvoldoend is om geloofwaardig te zijn, en baseert zich op verschillende elementen om dit te beweren.

Het wordt hem ten eerste verweten dat hij sommige van de dorpen die door de Protection Agent ("PO hieronder") genoemd worden niet kent. Naast de dorpen die verzoeker niet herkende, heeft hij echter vele andere dorpen en details gegeven over zijn regio van herkomst.

Het wordt hem ook verweten dat hij niet weet of de gebergte Spin Ghar met zijn district grenst, of hoe de aangrenzende districten heten. De CGVS verwijt hem ook dat hij weinig weet over Pakistan, de buurland, en over bevolking bewegingen van mensen van zijn regio naar Pakistan.

We menen echter dat de CGVS meer rekening gehouden heeft met de vragen waarop verzoeker niet kon antwoorden (of fout geantwoord heeft), als op al de elementen en details betreffend zijn district en regio van herkomst die hij wel degelijk heeft kunnen geven.

Zo staat bij voorbeeld niets in de beslissing over het feit dat hij de weg van zijn district naar Jalalabad in details beschreven heeft (de duur van de tocht, de prijs afhankelijk van de vervoermiddel... CGVS p11-), of dat hij de weg van zijn district naar Samkani duidelijk uitgelegd heeft (p7).

Hij heeft ook verschillende bekende personen van zijn district genoemd heeft (de districtshoofd van de taliban Haji Baba-CGVS p9-, de leider van Hezb e-Islami p17, de Malik, de gouverneur, en de districtshoofd p 19-20). Hij heeft trouwens de naam van de plaats gemeld waar mensen tijdens de eerste Karzai verkiezingen konden stemmen (p17). Hij heeft ook hoewel hij verklaart heeft dat hij nooit in Pakistan geweest, hij wel van Torkham gehoord heeft (p11).

Hij heeft ook in details verklaart hoe en wanneer papaver (plant die in zijn regio van herkomst gekweekt worden geteld wordt (p21-22), en heeft over een conflict met een buurdorp betreffend de toegang tot water vertelt (p12).

Al deze elementen, samen genomen, duiden zonder twijfel aan dat verzoeker wel degelijk afkomstig van Sherzad district in Nangarhar.

We benadrukken trouwens dat verzoeker duidelijk uitgelegd heeft dat hij alleen 3 keren zijn dorp verlaten heeft voor zijn vlucht (tweede persoonlijk onderhoud, p5). Het is dus normaal dat hij niet over elke vraag over zijn provincie antwoorden kan.

Bovendien, is hij ook zeer weinig geschoold. Zoals verzoeker verklaard heeft, moest hij ophouden met school toen hij in zesde graad was.

De CGVS verwijt hem vervolgens dat hij niet op de hoogte is van de aanwezigheid van meisjesscholen in zijn district. Verzoeker bevestigt dat er in zijn dorp geen meisjesschool is, en veronderstelt dat dit elders zou kunnen zijn in Sherzad district. Echter, zoals hij verklaart heeft, heeft hij zijn dorp alleen 3 keer verlaten.

Bovendien wordt hem verweten dat hij niet op de hoogte is van sommige gebeurtenissen in Gandomak. Verzoeker bekrachtigt dat er geen verkiezingen waren in zijn dorp.

Wat zijn facebook account aangaat, en zoals hij verklaart heeft (p15), heeft hij een account geopend toen hij al in Turkije was. Hij ontkent dat hij in Jalalabad als shopkeeper werkte.

Aangaande de historische gebeurtenis van welke verzoeker geen goed kennis heeft (het gevecht waarbij 160 mensen van buurdopen in een gevecht tegen de taliban gedood werden, en het gevecht in 1842 tussen de Britse troepen en de Afghaanse strijders), herhaalt verzoeker dat dit lang tijd geleden gebeurde, en dat hij alleen een paar jaren naar school geweest is.

Verder, betreffend de documenten die verzoeker neergelegd heeft, bevestigt verzoeker dat hij 10 of 11 jaar oud was toen hij zijn taskara kreeg (omdat hij het document nodig had voor zijn school, p6). Aangaande de dreigbrief, ment de CGVS dat het een frauduleus document is omdat verzoeker aangegeven heeft in juli 2016 Afghanistan verlaten te hebben, maar dat hij bij de DVZ uitgelegd heeft dat hij ongeveer twee jaar voor zijn aankomst in België zijn land van herkomst verlaten heeft. Verzoeker bevestigt dat hij Afghanistan in de warme seizoenen verlaten heeft na de Suikerfeest, maar herinnert zich geen precies datum.

Ten gevolge van alle elementen hierboven ment verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielaanspraak als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken toegevoegd:

- het persbericht "Daesh Recruiting In Nangarhar" van TOLONews van 30 december 2016 (stuk 3);
- het persbericht "Bombing in Afghanistan Kills at Least 68 at Peaceful Protest" van The New York Times van 11 september 2018 (stuk 4);
- het persbericht "Afghanistan: Suicide bomber targets election rally in Nangarhar" van Aljazeera van 2 oktober 2018 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu hij de autoriteiten van diverse Europese lidstaten heeft voorgelogen wat betreft zijn identiteit en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan. De adjunct-commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker een bijzonder fragmentarische geografische kennis heeft van zijn voorgehouden herkomstregio, dat (ii) verzoeker niet op de hoogte is van het feit dat ook meisjes naar school kunnen gaan in Sherzad, dat (iii) verzoeker niet op de hoogte is van diverse recente gebeurtenissen in zijn voorgehouden dorp van herkomst, alsook van andere gebeurtenissen die geruime tijd geleden plaatsvonden maar voor de inwoners als belangrijk worden bestempeld, dat (iv) verzoeker verschillende oudere Facebookaccounts heeft die een link met Jalalabad doen vermoeden, en dat (v) de door verzoeker neergelegde documenten het geloof in zijn beweerde herkomst niet kunnen herstellen.

Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de adjunct-commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de adjunct-commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ziarat Qalay, een subdorp van het dorp Gandomak, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Verzoeker verklaart zijn regio en land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van bedreigingen door de taliban. De neef van een lokale talibanleider zou op zekere dag aan verzoekers oom langs vaderszijde gevraagd hebben om verzoeker de taliban te laten vervoegen om mee te doen aan de jihad. Verzoekers oom zou hierop niet hebben gereageerd en enkele dagen later zou de taliban een brief hebben gestuurd waarin verzoeker met de dood wordt bedreigd. Daarop zou verzoeker ondergedoken zijn bij zijn oom langs moederszijde, die zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben geregeld. Ongeveer vijf dagen na ontvangst van de dreigbrief zou verzoeker vertrokken zijn.

In casu motiveert de adjunct-commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kunnen dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de (adjunct-)commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien de (adjunct-)commissaris-generaal van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de (adjunct-)commissaris-generaal van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de (adjunct-) commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu legt verzoeker ter staving van zijn relaas de volgende stukken neer: zijn *taskara* (Afghaans identiteitsdocument), een fotokopie van enkele pagina's van zijn paspoort, een fotokopie van de *taskara* van zijn overleden vader, een dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de (adjunct-)commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de (adjunct-) commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft verzoekers *taskara*, dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij dit document zou hebben verkregen niet stroken met de hierop vermelde leeftijd bij verkrijging. Verzoeker verklaart immers dat hij dit document liet opmaken omdat het door zijn school werd gevraagd en dat hij toen al in de vijfde graad zat. Tevens geeft verzoeker aan dat hij elf of twaalf jaar oud was toen hij voor het eerst naar school ging. Hoewel uit deze verklaringen dient te worden afgeleid dat verzoeker zestien of zeventien jaar oud was toen hij zijn *taskara* verkreeg, vermeldt dit document dat hij op dat moment twaalf jaar oud was. Geconfronteerd met deze anomalie, biedt verzoeker geen verklaring en geeft hij aan niet te weten wat er op zijn *taskara* staat (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 5-6). In het tweede middel van zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker louter *post factum* dat hij tien of elf jaar oud was toen hij zijn *taskara* kreeg. Zodoende doet hij geen afbreuk aan zijn eerdere verklaringen volgens dewelke hij in de vijfde graad zat toen hij zijn *taskara* kreeg en hij, gezien zijn bewering elf of twaalf jaar oud te zijn geweest toen hij voor het eerst naar school ging, op dat moment dus zestien of zeventien jaar oud was.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker slechts fotokopieën neerlegt van bepaalde pagina's uit zijn paspoort, en het gegeven dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, kan uit deze stukken hoogstens blijken dat verzoeker geboren is in de provincie Nangarhar, doch niet dat hij afkomstig is uit het dorp Gandomak, laat staan dat hij daar gedurende zijn hele leven voorafgaand aan zijn komst naar België heeft gewoond.

De fotokopie van de *taskara* van verzoekers vader heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is derhalve niet dienstig ter staving van verzoekers eigen identiteit en herkomst.

De dreigbrief betreft geen identiteitsdocument en heeft betrekking op de vervolgingsfeiten die volgens verzoeker ten grondslag liggen aan zijn vertrek uit Afghanistan. Wat betreft dit document en de andere Afghaanse documenten die verzoeker neerlegt, dient te worden gewezen op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat

zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (adm. doss., stuk 16, map met 'map met 'Landeninformatie'', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten.

De enveloppe, tot slot, kan aantonen dat verzoeker documenten kreeg opgestuurd vanuit het district Sherzad van de provincie Nangarhar, maar heeft geen betrekking op verzoekers relaas of herkomst.

Omdat de voorgelegde stukken niet dienstig zijn, dan wel omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan zij op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar en daar vanaf zijn geboorte in 1992 tot zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2016 te hebben gewoond, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij informatie kan aanreiken waaruit blijkt dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder van zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat hij zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker konden toelaten zijn bekendheid met zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving aldaar aan te tonen. Zijn kennis is echter ontoereikend.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over zijn dorp van herkomst niet overeenkomen met informatie die blijkt uit de kaarten aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken afkomstig te zijn van Gandomak (adm. doss., stuk 17, verklaring DVZ, nrs. 5 en 10). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd in welk subdorp van Gandomak hij woonde, antwoordt verzoeker dat zijn dorp Ziarat Qalay is en dat dit ook bekend is als Kolalan (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 8; adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 8-9). Volgens de kaart van het district Sherzad, die zich in het administratief dossier bevindt, zijn Zeyarat Kalay en Kullalan nochtans twee onderscheiden dorpen (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', Reference Map "*Nangarhar Province: Sherzad District*", OCHA). Met deze vaststelling geconfronteerd tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, legt verzoeker incoherente verklaringen af. Hij verklaart namelijk enerzijds dat Ziarat Qalay ook bekend staat als Kolalan omdat er veel mensen uit dat dorp wonen, wat impliceert dat het twee aparte dorpen zijn waarvan het ene (ook) de naam heeft van het andere. Anderzijds voegt hij daar aan toe dat zowel Ziarat Qalay als Kolalan hem destijds als één dorp bekend waren en dat hij geen weet heeft van het feit dat het twee aparte dorpen zouden zijn (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 8). Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud laat verzoeker optekenen dat Kolalan en Ziarat twee namen zijn voor één en hetzelfde dorp (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 8-9). Dat Kolalan en Ziarat Kalay als één dorp zouden worden beschouwd is overigens niet aannemelijk nu uit voormelde kaart aanwezig in het administratief dossier blijkt dat tussen Ziarat Kalay en Kolalan minstens twee andere dorpen gelegen zijn, met name Qazeyan en Sangeri, die elk in vogelvlucht op kortere afstand gelegen zijn van zowel Kolalan als Ziarat Kalay dan deze laatste twee plaatsen van elkaar. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die zijn incoherente uitleg, in weerwil van de duidelijke informatie aanwezig in het administratief dossier, kan staven.

Vervolgens dient te worden gewezen op verzoekers bijzonder fragmentarische geografische kennis van zijn regio, zoals blijkt uit volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier:

"Zo blijkt u niet vertrouwd met tal van dorpen die in de omgeving van Ziarat Qalay gelegen zijn. U heeft bijvoorbeeld nog nooit gehoord van Panang Zai, Lokhdara, Zangalyan, Mir Hassan (CGVS II, p.7), Kashrano Qalay (CGVS II, p.8), Araban (...) (CGVS II, p.9).

Nochtans liggen deze allemaal op nabije afstand (hoogstens tien kilometer) van Ziarat Qalay. Het dorp Samkani situeert u dan weer rechts van de weg naar Mamakhel (CGVS II, p.7), wat volgens de informatie niet correct is. Over Langar Khail zegt u dat het deels in het district Khogyani dient te worden gesitueerd (CGVS II, p.8), terwijl Langar Khail naast het districtcentrum van Sherzad ligt. Malalay Ghondi, volgens de kaart nauwelijks enkele kilometers van Ziarat Qalay verwijderd, zegt u te kennen, en blijkt vervolgens dat u verkeerdelijk meent dat het dorp (...) (niet in het district Sherzad) gelegen is (CGVS II, p.8).

U zegt voorts dat Sherzad mogelijks aan het Spin Ghar gebergte grenst, maar zeker bent u daar niet van (CGVS I, p.11). Voor een inwoner van dit district zou het toch geweten mogen zijn dat dit inderdaad het geval is. Overigens wijst het CGVS op een artikel waarin een journalist spreekt met inwoners van Gandomak en daarbij melding maakt van het hoorbare geluid van Amerikaanse drones die boven de "nearby White Mountains" (of Spin Ghar) patrouilleren.

Hoewel u voorts wel een aantal aangrenzende districten kan opsommen, ontkent u anderzijds dat uw eigen district Sherzad aan Pakistan grenst (CGVS I, p.11). Nochtans toont de bij het administratief gevoegde kaart van het district Sherzad dat er duidelijk sprake is van een grens met Pakistan.

Verder heeft u nog nooit gehoord van Kurram Agency, het district van Pakistan dat aan Sherzad grenst, noch van Parachinar, de hoofdstad van dit district (CGVS I, p.11). U beweert dat u geen enkele plaats in Pakistan bij naam kent, wat toch wel zeer opmerkelijk is voor iemand die vlakbij de grens zou hebben gewoond. Van bekende Pakistaanse locaties als de grensstad Landi Kotal en het eveneens aan Nangarhar grenzende district Khyber Agency heeft u zelfs nog nooit gehoord. Zelfs de naam Peshawar hoort u naar eigen zeggen voor het eerst (CGVS I, p.12). Het is bevreemdend dat een inwoner van Sherzad nog nooit van deze plaatsen zou hebben gehoord. Zo is er niet enkel de geografische nabijheid, maar geeft de informatie bovendien aan dat miljoenen Afghanen, vaak afkomstig uit de provincie Nangarhar, de afgelopen decennia een onderkomen vonden in Pakistan, en dat op een bepaald moment 600.000 Afghanen in Peshawar woonden. Ook Khyber Pakhtunkwa, de naam van de Pakistaanse provincie die aan Sherzad grenst en waarvan Peshawar de hoofdstad is, kent u niet (CGVS II, p.10). Dat u werkelijk van Sherzad afkomstig bent, dient dan ook ernstig betwijfeld te worden.

Overigens gevraagd of er ooit mensen van Gandomak het dorp verlieten en zich in Pakistan gingen vestigen, antwoordt u eerst ontkennend, waarna u zegt dat er misschien wel zo'n mensen zijn maar dat u er niets over weet. Nochtans geeft de info aan dat een aanzienlijk deel van de bevolking de zes subdorpen van Gandomak verliet en naar Pakistan vertrok. Gezien u geboren bent in 1992 (...), mag worden verwacht dat u enigszins op de hoogte bent van deze migratiebewegingen. Ook het fenomeen van de economische migratie naar Pakistan zegt u niet te kennen (CGVS I, p.11). Hoewel een bij het dossier gevoegde bron spreekt van kinderen uit Gandomak die naar steenbakkerijen in Pakistan worden gestuurd om daar geld te verdienen, herhaalt u geen weet te hebben van inwoners van het dorp die in Pakistan gaan werken (CGVS I, p.11). Het is niet aannemelijk dat een inwoner van Gandomak niet vertrouwd zou zijn met dit soort zaken."

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris-generaal meer rekening te hebben gehouden met de vragen betreffende zijn regio waarop hij niet of niet correct kon antwoorden dan met de elementen en details die hij wel kon aanreiken, doch de Raad kan hem in deze kritiek niet bijtreden.

In het tweede middel voert verzoeker aan dat hij de weg van zijn district naar Jalalabad in detail beschreven heeft. Van de door hem genoemde plaatsen konden evenwel enkel de dorpen Hashem Khel, Memla en Khwaran en het district Surkhrod worden teruggevonden op de in het administratief dossier aanwezige kaart van het district Sherzad (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 11; adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 7). Daarnaast blijkt dat men op weg naar Jalalabad tevens de plaatsen Lokhdara en Araban passeert, maar hiermee geconfronteerd klonk geen van beide namen verzoeker bekend in de oren (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 7 en 9). Waar verzoeker erop wijst dat hij de weg van zijn district naar Samkani heeft uitgelegd, gaat hij voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij Samkani verkeerdelijk rechts van de weg naar Mamakhel heeft gesitueerd.

Door er in het tweede middel op te wijzen dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij al van Torkham gehoord heeft, doet verzoeker op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij van meerdere plaatsen in Pakistan in de buurt van zijn eigen district nog nooit heeft gehoord. Waar verzoeker erop wijst dat hij heeft aangegeven waar men tijdens de presidentsverkiezingen die gewonnen werden door Karzai kon stemmen, stelt de Raad vast dat hem tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud vragen werden gesteld over de presidentsverkiezingen van 2014, maar dat verzoeker deze telkens weer ontweek door te verwijzen naar eerdere verkiezingen.

Verzoeker noemde de plaats waar mensen volgens hem konden stemmen toen er nog geen sprake was van de taliban in de regio. Dergelijke kennis kan bezwaarlijk aantonen dat hij van zijn geboorte tot zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in deze regio heeft verbleven (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 17-18).

Verzoeker wijst er verder in het tweede middel op dat hij verschillende bekende personen van zijn district heeft genoemd, waaronder het districtshoofd van de taliban, de leider van Hezb-e Islami, de *malik* van zijn dorp, het districtshoofd en de gouverneur. Wat betreft de leider van Hezb-e Islami, dient te worden aangestipt dat verzoeker het hoofd van deze organisatie heeft genoemd, maar duidelijk heeft aangegeven geen leden uit zijn regio te kennen (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 17). De Raad wijst er verder op dat in een in het administratief dossier aanwezig persartikel uit 2008 de (toen) 39-jarige Qari Osman Sherzad vernoemd wordt als dorpshef van Gandomak (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', "*Pleas of Aghan ex-poppy farmers*", BBC News, 15 december 2008). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of deze persoon de *malik* van Gandomak kon zijn, bevestigde verzoeker dit niet maar stelde hij slechts dat hij *mullah* was van de moskee. Verzoeker noemde een zekere Qasim als *malik*, maar brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat Qari Osman Sherzad inmiddels geen dorpshef meer is (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 19).

De informatie die verzoeker verschaft heeft over de papaverteelt en een conflict met een buurdorp over de toegang tot water is niet doorslaggevend in het licht van de hoger weergegeven pertinente vaststellingen, waaruit een fundamenteel gebrek aan kennis van de geografie van zijn regio blijkt.

Waar verzoeker in het tweede middel benadrukt dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij zijn dorp voorafgaand aan zijn vlucht slechts drie keer heeft verlaten, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaard heeft dat hij drie keer naar Jalalabad is geweest en dat hij daarnaast ook wel eens naar Kodikhel ging, naar zijn tante, en naar Mamakhel, waar hij vlees kocht bij de slager (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 5-6). Gevraagd naar het dorp Kotagi, gaf verzoeker aan ook daar twee keer te voet heen te zijn gegaan (*ibid.*, p. 7). Hieruit blijkt niet dat verzoeker een geïsoleerd bestaan zou hebben geleid in zijn dorp en dat hij om die reden geen kennis kon hebben van nabijgelegen plaatsen.

In zoverre verzoeker zijn gebrekkige verklaringen wijt aan het feit dat hij maar tot de zesde graad naar school zou zijn gegaan, dient vooreerst te worden vastgesteld dat hij doorheen de procedure geen coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn scholing. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij elf of twaalf jaar oud was toen hij voor het eerst naar school ging. Er door de dossierbehandelaar op gewezen dat hij toen toch al oud was, repliceerde verzoeker slechts: "*Gewoon, toen heeft vader me naar school gestuurd.*" (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2018, p. 5-6). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat hij zes jaar school heeft gevolgd en dat hij twaalf of dertien jaar oud was toen hij ermee stopte, wat impliceert dat hij zes of zeven jaar zou zijn geweest toen hij voor het eerst naar school ging (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 4). Nog daargelaten deze tegenstrijdige verklaringen wat betreft het begin van zijn schoolloopbaan, kan het gegeven dat verzoeker maar tot de zesde graad naar school zou zijn gegaan zijn gebrekkige kennis over zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Om de gestelde vragen correct te kunnen beantwoorden dient men *in casu* immers geen toegang te hebben tot bijzondere hulpbronnen en is voorts geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet op de hoogte is van de onderwijskansen voor meisjes in Sherzad. Verzoeker beweert dat hij nooit weet heeft gehad van onderwijs voor meisjes in dit district (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018, p. 4). Uit een recent rapport, waarvan zich een uittreksel bevindt in het administratief dossier, blijkt nochtans dat de taliban dit onderwijs gedogen en dat Sherzad zelfs drie middelbare scholen voor meisjes telt, waar de afgelopen jaren honderden meisjes afstudeerden (adm. doss., stuk 16, map met 'Landeninformatie', "*Enhancing access to education: challenges and opportunities in Afghanistan*", NYU Center on International Cooperation, mei 2016, p. 14).

De in het verzoekschrift aangebrachte nuancering dat verzoeker stelde dat er in zijn dorp geen meisjesschool is, maar dat hij veronderstelt dat er elders in het district Sherzad mogelijks wel dergelijke scholen zijn, vindt geen steun in de duidelijke notities van het persoonlijk onderhoud.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet op de hoogte is van diverse gebeurtenissen die zich volgens de informatie in het administratief dossier hebben afgespeeld in Gandomak. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zo stelt de info dat er in 2014, op de dag van de presidentsverkiezingen, een raket op Gandomak werd afgevuurd en dat daarbij één dode en zes gewonden te betreuren vielen. U blijkt nog niet eerder van dit incident te hebben gehoord (CGVS I, p.18). Voorts geeft een ander artikel aan dat ene Farmanullah, een inwoner van het dorp, in mei 2015 door de Afghaanse inlichtingendiensten (NDS) werd gearresteerd omdat hij verdacht werd van betrokkenheid bij een zware aanslag in Jalalabad, waarbij 36 personen het leven lieten. De groep waartoe hij behoorde, werd ook verdacht van het plegen van andere aanslagen. Het verwondert dat u ook niet op de hoogte bent van de arrestatie van deze Farmanullah (CGVS I, p.18).

(...)

Terzijde moet ook vastgesteld worden dat u ook van van andere gebeurtenissen, die geruime tijd geleden plaats vonden maar die voor de inwoners van Gandomak als belangrijk zullen worden bestempeld, geen weet heeft. Zo stelt een bij het dossier gevoegde bron dat Gandomak destijds 160 mensen verloor in de strijd tegen de Taliban, toen die vanuit het westen naar Jalalabad oprukten. U zegt louter te denken dat zoiets nooit gebeurd is (CGVS I, p.19). Nochtans kan aangenomen worden dat het verlies van niet minder dan 160 dorpsgenoten tot het collectieve geheugen van een dorpsgemeenschap behoort en dat dit gebeuren doorheen de jaren wel eens ter sprake zal zijn gekomen bij ontmoetingen met dorpelingen. Dat u niet eens op de hoogte bent van deze tragische gebeurtenis, is hoogst merkwaardig.

Verder moet er op gewezen worden dat Gandomak in de Afghaanse geschiedenis een wel heel erg opmerkelijke plaats inneemt. Zo is het algemeen geweten en is het een bron van nationale trots dat het Britse leger in 1842 definitief het onderspit moest delven toen het in Gandomak werd omsingeld door talloze Afghaanse strijders. Een van de artikels vermeldt daarbij dat “Nearly everyone in the village claims to have an ancestor who fought against the British”. Gevraagd waarom Gandomak zo belangrijk is gebleken in de strijd tegen de Britten, zegt u evenwel dat u dat niet weet (CGVS I, p.19). Dat dit gebeurtenissen zijn uit lang vervlogen tijden en dat u niet hoogopgeleid bent (CGVS I, p.19), kan evenwel bezwaarlijk verklaren waarom u van dergelijke zaken niet op de hoogte bent. Immers, het gegeven dat u wel op de hoogte bent van de geschiedenis van uw land en bijvoorbeeld melding maakt van heerser Yakub Khan, zijn “verraad” en overeenkomst met de Britten, alsook van het installeren van de Durandlijn (1893), toont aan dat u zich wel degelijk bewust bent van een aantal historische feiten (CGVS I, p.19). Bovendien, zoals blijkt uit de artikels, verwijzen de inwoners van Gandomak, 175 jaar na de slag tegen de Britten, nog steeds naar de betrokkenheid hierbij van hun voorouders. Evengoed mag worden verondersteld dat iedereen in het dorp wel op een of andere manier geaffilieerd zal zijn met een van de 160 personen die om het leven kwamen in de strijd tegen die Taliban en dat dit herinneringen zijn blijvend zijn. Dat u geenszins op de hoogte bent van die feiten, bevestigt nogmaals dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf Gandomak.”

Nog daargelaten de vraag of er bij de presidentsverkiezingen van 2014 al dan niet in verzoekers dorp kon gestemd worden, is de Raad van oordeel dat het gegeven dat er op de dag van de verkiezingen een raketaanval plaatsvond op een huis in dit dorp waarbij één dode en zes gewonden te betreuren vielen verzoeker redelijkerwijs niet kan zijn ontgaan indien hij in de regio aanwezig was. Wat betreft de rol van Gandomak in de strijd tegen de Britten in 1842 en, in een recenter verleden, de strijd tegen de taliban, voert verzoeker slechts aan dat dit lang geleden gebeurde en dat hij maar een paar jaar naar school is geweest. Verzoeker gaat zodoende voorbij aan het feit dat in hoger weergegeven motivering terdege wordt uiteengezet waarom dit betoog *in casu* geen stand houdt.

De Raad kan, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit deze regio leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden. Bijgevolg zijn de verwijzing naar objectieve bronnen die bevestigen dat de taliban jonge mannen rekruteren om aan hun zijde te vechten en de kritiek van verzoeker dat in de bestreden beslissing niets vermeld wordt over de problematiek van gedwongen rekrutering in zijn voorgehouden herkomstregio *in casu* niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Sherzad van de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN